

Hned ze začátku mě překvapila podstata učení Svědků Jehovových. Nikdy jsem o nich neslyšela žádné kladné názory a musím uznat, že jsem tyto názory druhých lidí víceméně přejímala za své, aniž bych se o tomto učení sama více pídila. Velice mě překvapilo, že tito lidé uznávají jako pravdu to, že Ježíš je podřízený jedinému Bohu- Jehovovi. Další věc, nad kterou jsem se zastavila, bylo to, že pokud chce být člověk správným členem této „skupiny“, samotná víra nestačí. Správný člen musí dodržovat všechny morální a etické předpisy společnosti, musí se aktivně účastnit náboženských shromáždění a sborových střetnutí, a v neposlední řadě musí aktivně šířit víru. Tyto pravidla platí jak pro romské členy, tak pro ty neromské. Svědkové Jehovovi hlásají rovnost lidí, takže tu nezáleží na etnickém původu nebo sociálním statusu. Svědkové Jehovovi tvrdí, že před Bohem jsou si všichni rovni, proto tu nezáleží na etnických rozdílech atd.

Svědci Jehovovi šíří víru do rodin romských i neromských. Většinou jsou v romských rodinách více vítáni, protože Romové si raději povídají o víře než majoritní rodiny. Tato skupina se často setkává s řadou předsudků, které ovlivňují i počty nových stoupenců. Já sama tyto předsudky znám, jak jsem již výše zmínila, tak jsem je už mnohokrát také slyšela. Nejčastěji slyším názory typu toho, že to jsou pouze lidé, kteří vám vlezou do domu a okradou vás.

Slovo života, náboženské hnutí v romské kolonii ve slovenské obci. Ve druhé studii se řeší problém toho, že se Romové k romskému původu nechtěli hlásit, nebo se báli se k němu přihlásit. Jde ovšem pozorovat, že pokud se někdo přihlásil, byla to vždy celá rodina. Nebylo možné, aby se někdo z rodiny přihlásil a někdo ne. Buď všichni, nebo nikdo. V této vesnici už se nezachovala ani romština jako jazyk. Jako hlavní jazyk dorozumívání tu funguje místní nářečí- záhoráčtina.

Romská část by ráda splynula s „bílou“ majoritou. Postoj „bílého“ obyvatelstva lze rozdělit na dvě části. První část je ta, která s touto kolonií nepřichází do přímého kontaktu, má ke kolonii velice negativní postoj, hodnotí ji jako ostudu dědiny a jejích členů se bojí. Druhá část jsou lidé, kteří s Rómy bydlí ve stejné části dědiny, a nebo s nimi přicházejí do každodenního kontaktu. Druhá skupina lidí oproti té první ví o Slovu života a vnímají ho kladně. Stejně jako postoj „bílých“ můžeme rozdělit i postoj Romů vůči „bílým“. Ty také můžeme dělit do dvou skupin. Na ty, kteří k nim zaujímají negativní stanovisko- tzv. Čtvrtecká část kolonie, která je považována za uzavřenou a konzervativní, a na ty, kteří je hodnotí pozitivně- tzv. Bučanská část kolonie, která je tzv. otevřená a dynamická.

Co se týče postoje faráře, tak ten respektuje to, že Romové do kostela nechodí. O hnutí Slova života ví a staví se k němu vcelku negativně. Bere to jako něco, co je věc Romů. Čtvrtecká část kolonie se hlásí ke katolické církvi. Dělá všechny obřady a podobné věci, které katolická církev uznává. Jediné, čím se liší od ostatních katolíků, je jejich postoj k faráři, protože si do této víry totiž vkládají i různé romské prvky, se kterými by farář nesouhlasil. Toto mi přijde také velice zajímavé. Na jednu stranu mi přijde jako výborná volba to, že se dokáží obě strany shodnout na kompromisu a víru si „upravují“ podle toho, jak oni chtějí. Na druhé straně mě zaráží, že to církev toleruje. Čekala bych opačnou reakci. Vím, že dnešní doba je zdaleka jiná než někde ve středověku, ale i tak jsem si myslela, že jsou určité věci, které katolíci neopomenou, a nebo naopak nepřipustí pro praktikování při obřadech atd. Musím říct, že mě tento článek v mnoha směrech obohatil.